

— Що запали кръстцитѣ бе? — кръскаше другиятъ, бѣлобрадѣ, низькъ и хромъ селянинѣ, съ дивъ погледѣ, като замахна съ климията, безѣ да удари.

Докторѣтъ извика:

— Франкъ консулъ!

И зафана да батка нѣкои най-употрѣбителни български думи, размѣсени съ френски, съ помощьта на които да имѣ обясни, че не нарочно е запалилъ снопитѣ, като придружаваше оправдателната си речъ съ силно ржкомахане.

Кжсиятъ шопѣ му грабна пушката. Докторѣтъ се разсърди отъ тая дързостъ и се спусна да си я вземе, желяющѣ да остане въ ролята си на гордѣ чужденецѣ.

— Тоя не е българинѣ, бе!

— Какѣвто ще да е! — извика стариятъ шопѣ съ звѣрското лице и го затегли за ржката, като псуваше.

Пристигнаха и други шопи.

— Тоя ли запали, бе, снопитѣ ми? — викаше яростно, облѣнѣ съ потъ, единѣ сухъ селянинѣ, го-логлавѣ.

— Този бе, този!

— Не го пускайте, майката му стара.

— Дайте да го научимѣ, какѣ се пали людско добро.

Ужасениятъ докторѣ усѣти дѣхѣтъ на вино. Селянитѣ бѣха пили!

— Франкъ консулъ! — извика пакѣ той, като блѣскаше юмука по гърдитѣ.

Но селянитѣ не разбраха, или не искаха да разбератѣ какѣвъ е тоя господинѣ. Тѣ го стреляха съ злобни погледи, като го обсипваха съ сѣрдити въ-